

עליו... והשנית, חשבו התמימים באמת כי ארון הכסף הוא מלא... ושלישית — וזהו העיקר — חששו מאד לסכן את עמם ואת ביתם כי לא היו מובטחים אצל חברת "יהודה"...

וירושלם עיה"ק הולכת ב"ה ומתקדמת בצעדי ענק. ב"ה בתמוז רקדו ב"בלט הדיסו" והאולם היה מלא מאתב"י הספרדים והאשכנזים וב יהודי מבני דוינו "ש" יצאו ככליהם" ממש וקראו מרב התפעלות באנחות ובקול גדול כדרכם "יא סאלאם" יא סאלאם! "מחמת שראו על הבמה מה שלא ראתה שפחה על הים"...

ומספרים כי יהודי אחד נכנס לבני ין סלונים בקומת הראשונה. ראה על הקיר את השם "הסתדרות המזרחי" ונכנס בטעות לאולם התספרות והמני קור של הוה ל ס ר ון. מוסר שנתפתח אף הוא ב"ה בעירנו הקדושה ואי"ה במוצש"ק זה יצפצף התכי מפיו של הקונפרנסיה דונרט באולם מורנגשטרן ונראה נסים ונפלאות מחיי הארץ ומפרי עטם של אבינו דוד המאירי ב"צ ידידיה. עבדכם ב' עד מות וכו' וכו'.

וה"אופירה" שלנו נתעוררת אף היא משנתדמרטא שלה ובשבע הבעל"ט נראה את "פ א ו ס" בתי אטרון "ציון" וגם הזמר המפורסם "יהודה" עד שברחו ממנו כמטחוי קשת...

הסבלים הסבירו לי את הדבר עפ"י דר"הטבע ונתנו ג' טעמים: ראשית, לא מצאו "מוזות" על דלתות הארון הגדול כבית שלם והלשו מפני המזיקין והשרים השולטים

ככל עמלנו ויגיענו. וה"ה באה כמשל" חנו החליבה ופשטה את העור ושלטי... צער, בשת, שבת, רפו ורסם ומכס זכיות?

והעיקר—אימתי יהדל מנהג יש מעאל זה להכניס ב"חד-גדיא" כל אכר וכל תקלאי שאין לו לשלם מיד? ואי ככה זה יוכל החקלאי לשלם מסים בשעה שהוא יושב במספר? הן נקל לקבל ממנו את המזומנים בשעה ש הוא חפשי! והמאכר לא יכרה חליטה ויוכל להכות עוד ימים אחדים אב לא ישלם!

ובכלל—עד אימתי ינהנו בנו מיני הג' ה פ ר י צ ה פ ל ב י כאן בביתנו הלאומי? אימתי יבוא הקץ ל"מעשי טבק" כאלה, לקיים מה שנאמר: והרשעה בלח כ ע ש ו תכלה? מחכה אני לתשובתו בשבע עי"נים ובכל הכבוד אף שאיני מתלמידיו. ועל החתום: כ"ג — ס.

ולאחר שקראתי בשבוע זה בדאר היום את "הבירור" של חברת "יהודה" על ענין הסבלים הערביים שהוכרתי בשערי הקודם, לקהתי את הגליון בידי ורצתי אל הסבלים היהודים לדרש מהם באורים על "הרעות הקדומות" שיש להם, לפי "הבירור" הלו, כנגד ארון של כסף וביחוד על סבת הפחד שהטיל עליהם ה"ל ארון "יהודה" עד שברחו ממנו כמטחוי קשת...

הסבלים הסבירו לי את הדבר עפ"י דר"הטבע ונתנו ג' טעמים: ראשית, לא מצאו "מוזות" על דלתות הארון הגדול כבית שלם והלשו מפני המזיקין והשרים השולטים

—דברים בטלים!—הרעים האנן —אתה חייב לשלם מכס של 250. מיל לכל קילו ועוד 250 מיל קנס לכל קילו ובמזומנים ותומ"י הוץ מ"רא" סם...

עוד מלתו על לשינו וכבר עומד השומר הערבי על ידו של הנאשם. —יא אפנדי!—הוא מתחנני לפני הנני—הן לא ידעתי כי אמחייב לשלם כ"כ הרבה כסף ולא לקחתי עמדי. ואולם כל טענותיו ותהלונו הוד עילו ממש כחומצה בקיר: האט מאד סארי! (תן כסף) או תלך ל"חבם" (לחד-גדיא)!

—ואתה ר' יהודי—טוען השופט לאכר השני—חסר לך טבק, מה תאמר לזה? — עכברים... חפושיות... — זה לא מספיק!—פסק השופט— עליך לשלם... ולשלם...

וכן הלצה עד שהגיע תורו ועוד לא הספיק השופט לשאל את שאלתי אמרתי לו: — אדוני פריין, יש לי כסף, כמה צריך לשלם? ושואל אני מאת ר' עזמות "אר" בע כושיות, אעפ"י שאין "סדר" אצ"י, הנה אלא מפני ש כ מ ד ו ר מנח לפנינו:

הן ידוע לרשות כי חקלאיני לא דשהיטו בטבק ולא עשו חליטה קנר ניא ואם אינו מאמינה ידוע לא ע"י ה"ל חקוד" ברבר זה ואם תמצא בנו ע"ן אשר חטא תמ"ג יגכ כיד הקנסות ונבוח עליה רק על האיטנים בלבו. י"א"ש ואחד י"ב"א ועל כל יערה הקצה?...

סוה לנו "ויזות" כלומר תעורות "עובר לכוחה" ומחמת שלא נספחנו באמ"ה לאגודת מגדל-הטבק, נשארה סגורתנו באסמנו עד היום הזה.

העכברים, כמובן, אינם יודעים לקרא ערבית כדי להבין את דברי התעורות והתהילו ללעם את הס"ק (לא יכלו לעשן מפני שלא היו להם גפרורים), גם החפושיות והנמלים ושאר מיני רמשים התרו תחזיקו את ריהם ורוח הקדים הויבש עשה את שלו וכל המזיקים האלה שאינם קומונים טים לא הבחינו בין מי שיש לו אלה קילו ובין מי שיש לו רק חמשים קילו.

בזמן האחרון דרשנו מאת הממ"ד שלה לשים קץ לענין הטבק. לא היו ימים מועטים והופיעו במחננו אחש-תרני תממשלה, שקלו את הטבק ודנו אותו לשרפה — "ברוך שפטרנו!" ואולם אם חושבים אתם כי הכל נגמר, אינכם אלא טועים. רק עכשיו, אחרי השרפת, מתחיל העסק של "הפ" ריי"י. כעבר ימים אחדים קבלנו "פתי קאות" מוזממשה ובזמן נתבקשנו גמ"ד חלצה לבית-דין של ערכאות בעון מעשים "איי-נקינס" שאלנו זא"ז: מה חטאנו ומה פשענו? ומחי "אי החוק" יות" שלנו? בקצור, כשמתבקשים לרשות אי-אפשר להיות "דבר אחר" וה"לכנו ל"משפט, השופט הוא יהודי, הנתבעים הם ג"כ יהודים ומדברים בלשוננו ואולם הפרטיכלים נכתבים—

ב ע ר ב י ת... — פלוני בן פלוני — אומר השופט —חסרים לך 12 קילו טבק, מה יש להגיד על זה? — אדוני השופט! — למה האכר להסביר — ארבע שנים כבר עברו... רוח מנשבת...

— אדוני השופט! — למה האכר להסביר — ארבע שנים כבר עברו... רוח מנשבת...

הרעים הפריץ לעבריו והשוט קפץ מיד על גופו ש להיהודי המסכן. רצה היהודי הזה למנע את שכנו הקרוב ממלקות, הלך ושלח אליו ידיעה בהשא"י שיכין למען השם בשד"עוה לפריץ, ואם אין...

— מה הכינות לי, יהודי? — שאל הפריץ מאת היהודי בכפר השני. — בשך עוה? — ענה היהודי בבי-טחון נמור. — ובשר און יש? — שאל הפריץ. — אין...

מיד השכיבו את היהודי השני כפי קורת "הפחית" והרביצו בו עשרים קורבאטשים. כשבא הפריץ לכפר השלישי, הציע לפניו היהודי את כל המאכלים וגם בשר "און" והפריץ בקש בשר תרנגול הודו, והיהודי האמלל קבל חל-קו אחת למטה ורום שבע למעלה...

ואולם כשהגיע אל הכפר הרביעי ושאל מאת היהודי את שאלתו הידועה, ענה לו זה האחרון. — אדוני פריין, לא הכינותי שום דבר. יש לי רק החלק המקבל את המל"קוה. כמעשה הזה ממש קרה גם עמדי בזמן האחרון, רבי עזמות!

עוד בשנת 1924 נטעו החקלאים טבק כמושבתנו וסופו של טבק זה הרי ידוע לכל—הלואי רבש"ע על כל שגאיונו! אחדים מאתנו, שלא נכחו לאגודת מגדל-הטבק, שמרו את סחור-תם בביתם למכרה על חשבונם הפרטי לתקופת השנת—בשנת 1925 — יצאה כידוע, גורת המכס על הטבק. מיה הופיעו במקומנו אחשתרני הממ"ד שלה ירום הודרה, שקלו את הטבק ומי-עשרים מלקות ליהודי מנה!

נה לתגיד כי העתון הת"א חזר קצת בתשובה בזמן האחרון ומלאו כל בע"ד, ומשום כך גדלה פליאתי כיצד יכול לשלוח אותו ה"ב-ו" ידיעות לעתון ההגון על מקרה שקרה בשבוע העבר ב"אילת-הושהר"?

מאי דעתך, רבי עזמות? כלום ית' כן שהידיעות ע"א המקרה הנ"ל נשל"חו מ"חופי אמריקה? אם אינני טועה, רבי היקר, במשיך העתון ההגון להשי-תמש בשם סופרו המדומה ב"תפוז הארץ" בזמן העתקת הידיעות המעני-נות מ"דאר-היום" וכדי שלא ירגי-ש בדבר משנים הם וכמסררים קצת, למשל: במקום טבק — טאבאק, כמ'קום גרמפון — גראמפון, במקום: אור ליום רביעי — בליל רביעי וכן על זה הדרך. ובעיקר, שמתחת לירר-עות האלה חותמים הם את שמו של סופרם שרוחו מרחפת ערנה בצפון-הארץ. חיי שאין הרברים האלה מר-סיפים כבוד לעתון "מיובל" ומקובל להגון.

אגב, אספר לך, רבי, מעשה נורא כמושבתנו ראש-פנה. בלולו של ר' כאיר (לא בעל-הנס) (!) הידוע בה"פן ישנו תרנגול המטיל ביצים ר"ל, ולא גוזמא היא זאת הסזשלום אלא עובד-דא חיה, עוברא ממש. התרנגול הזה שופע ביצים בלי סוף וקול תרנגלת מרבר מתוך גרונו. סבחה הוקה היא שבתרנגול אצ"ל זה נכנס "דבוק" ול-פיכך החליט בעליו להובילו ירושלמה אל אותו הרב התימני מנהלת-שמעון, שהוא מומחה גדול ל"חוציא דבוקים" כשתית-מם.

תלמידך הותיק ר' יוסי הגלילי אמר לעתון "ההגון" מקצת שכתו כפי-ציו אני רוצה בזה להודיע למעב"ת כי

תלמידך הותיק ר' יוסי הגלילי אמר לעתון "ההגון" מקצת שכתו כפי-ציו אני רוצה בזה להודיע למעב"ת כי

הסופר המיוחה" של "הארץ" בצפון הארץ עזב את הארץ לפני שני חדשים בע"ד, ומשום כך גדלה פליאתי כיצד יכול לשלוח אותו ה"ב-ו" ידיעות לעתון ההגון על מקרה שקרה בשבוע העבר ב"אילת-הושהר"?

מאי דעתך, רבי עזמות? כלום ית' כן שהידיעות ע"א המקרה הנ"ל נשל"חו מ"חופי אמריקה? אם אינני טועה, רבי היקר, במשיך העתון ההגון להשי-תמש בשם סופרו המדומה ב"תפוז הארץ" בזמן העתקת הידיעות המעני-נות מ"דאר-היום" וכדי שלא ירגי-ש בדבר משנים הם וכמסררים קצת, למשל: במקום טבק — טאבאק, כמ'קום גרמפון — גראמפון, במקום: אור ליום רביעי — בליל רביעי וכן על זה הדרך. ובעיקר, שמתחת לירר-עות האלה חותמים הם את שמו של סופרם שרוחו מרחפת ערנה בצפון-הארץ. חיי שאין הרברים האלה מר-סיפים כבוד לעתון "מיובל" ומקובל להגון.

אגב, אספר לך, רבי, מעשה נורא כמושבתנו ראש-פנה. בלולו של ר' כאיר (לא בעל-הנס) (!) הידוע בה"פן ישנו תרנגול המטיל ביצים ר"ל, ולא גוזמא היא זאת הסזשלום אלא עובד-דא חיה, עוברא ממש. התרנגול הזה שופע ביצים בלי סוף וקול תרנגלת מרבר מתוך גרונו. סבחה הוקה היא שבתרנגול אצ"ל זה נכנס "דבוק" ול-פיכך החליט בעליו להובילו ירושלמה אל אותו הרב התימני מנהלת-שמעון, שהוא מומחה גדול ל"חוציא דבוקים" כשתית-מם.

תלמידך הותיק ר' יוסי הגלילי אמר לעתון "ההגון" מקצת שכתו כפי-ציו אני רוצה בזה להודיע למעב"ת כי

תלמידך הותיק ר' יוסי הגלילי אמר לעתון "ההגון" מקצת שכתו כפי-ציו אני רוצה בזה להודיע למעב"ת כי

שכתב לפני הגוברנינג-באורד, ואולם אומץ אני לכם מ"אש שאני אהיה ב"ז נכתגנויים. . . נודעו המשורר הלאומי כתוד יגשות: — ואדוני ככבודו וכעצמו לא יוכל להשתתף באפן פרטי במפעל הזה? — ואני מתנגד בהחלט! — ענה המנהל "בהחלט"...

קפץ ביאליק ממושבו ומרוב התרגשות שכח את הגברת הנמצאת בהכרתו ושאל: — מה? ובי חתן אתה בליל הופתו שהנד פטור מכל הציצות? הפנתל לא הבין כראוי את השי-אלה הו מחמת שאינו בקי, כנראה, בחופת-התנים והעמיד עליו שתי עי-נים. ולא יכל עוד משורר "הועם" להתאפק, יצא את ההדר ברפיקת הדר-לת אחריו ובעמדו באולם השמיע דב"רים כמתלהמים בפני הפקידים ובפני הקהל—דברים שאינם לכבוד המנהל ואולי גם לא לכבוד אומנם, ושהשתי-קה יפה להם.

לדעתי, צדק מנהל הכנף ואין נותנים הלואות בהזק יח אפילו למי שורר לאומי ואפילו ל"הבימה" הקד דושה, ובכל זאת יאח חוטרא... * * *

ועל שלחני מונחים שני מכתבים מתלמידיו בנליל ובשומרון, שהנני מר-סר לכם בזה ככתכם וכלשונם ממש זאו" כסרבם וכתלכתם. מ כ ת ב א' רבי עזמות היקר!

בקשה עם שעורו האחרון, שבו אמר לעתון "ההגון" מקצת שכתו כפי-ציו אני רוצה בזה להודיע למעב"ת כי